

Η «ΑΡΠΑΓΗ» ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΩΝ ΝΕΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

της Μοναχής Ἀντωνίας Μανδελιᾶ

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία στους αίρειτους κύκλους για την λέξη «άρπαγή». Έχει μπει στο θρησκευτικό λεξιλόγιο παρ' όλον ότι αυτή καθ' εαυτή, με την έννοια που της δίνουν οι νεοπεντηκοστιανοί, δεν υπάρχει στην Ἁγ. Γραφή, στην οποία συναντούμε μόνο το ρήμα στην παθητική φωνή: «άρπαγησόμεθα».

Ἀκόμη και ο ἡμερήσιος τύπος ασχολήθηκε με τό θέμα, αλλά από την φαιδρή του πλευρά. Διαβάσαμε στην Ἐφημερίδα «Τά Νέα» της 15-7-1998 στίς «Διαστάσεις»:

«Στους πρόποδες του Ὁρους τῶν Ἐλαιῶν, ψαλμωδίες ἀκούονται κάθε Τετάρτη από τά ἀνοιχτά παράθυρα ενός διαμερίσματος, και μαζί ρυθμικά χτυπήματα από τίς παλάμες μᾶς ομάδας ἀνθρώπων, που κρατοῦν τόν ρυθμό μέ πάθος και κατάνυξη.... Εἶναι ἡ συνάντησή τους για ἐπαφή μέ τό Θεό - τόν ὁποῖο θά δοῦν σύντομα - ὅπως πιστεύουν. Ὅλοι τους ἀνήκουν στην Ἐκκλησία τῶν Ἀναγεννημένων Χριστιανῶν μία από τίς πολλές αἱρέσεις τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ἀρκετά μέλη ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στην Ἱερουσαλήμ και περιμένουν τήν Δευτέρα Παρουσία.... Ὁ Χριστός θά ἐπιστρέψει στή γῆ μόλις μπουῦμε στό 2000 -λέει ὁ Ντέιβιντ- Καλά δέν ἔκανα που ἦρθα ἐδῶ από τώρα;»

Τό ξενοδοχεῖο ἀνῆκει σέ Παλαιστινίους που διαφημίζουν μέ ζῆλο τή θέα του και τήν προνομακῆ του θέση «στά μέρη ὅπου θά ἐπιστρέψει ὁ Χριστός».

Στό ἴδιο ξενοδοχεῖο διαμένουν πολλοί σάν τόν Ντέιβιντ οἱ ὁποῖοι ἔχουν πουλήσει τά ὑπάρχοντά τους στην Ἀμερική. Πολλοί τρέχουν στους ψυχιάτρους τῆς Ἱερουσαλήμ, διότι ἡ ὑπερέντασή τους, τους ἔχει δημιουργήσει ψυχασωματικά συμπτώματα. Οἱ ψυχιάτροι μιλοῦν για τό «σύνδρομο τῆς Ἱερουσαλήμ».

Τό θέμα λοιπόν τῆς «άρπαγῆς» ἔχει λάβει ἐπικίνδυνες διαστάσεις σέ ομάδες που δροῦν στην Ἑλλάδα, στίς ΗΠΑ, στην Γερμανία, τήν Βουλγαρία κ.ο.κ. Καί στην Ἑλλάδα δυστυχῶς, ὑπάρχουν κάποιοι που «χτυποῦν παλαμάκια ρυθμικά» πρὶν από τήν προσευχή.

Τά στοιχεῖα που θά ἀναπτύξουμε στην συνέχεια

προέρχονται κυρίως από τό βιβλίο του Martin R. DE HAAN που περιέχει τά μαθήματα μέσω ραδιοφώνου, τά λεγόμενα Radio Bible Class του GRAND RAPIDS του Μίτσιγκαν τῶν ΗΠΑ.

Ὁ συγγραφέας αὐτός ὑποστηρίζει ὅτι δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε καλά τους ἔσχατους καιρούς, ἀν δέν κάνουμε ἕνα διαχωρισμό ἀνάμεσα στην ἔλευση του Χριστοῦ στον ἄερα για νά πάρει μαζί Του τήν Ἐκκλησία Του και στην ἔλευση του Χριστοῦ κάτω στή γῆ, για νά ἀπελευθερώσει τό «λαό Ἰσραήλ» και νά ἐγκαθιδρύσει τή χιλιετή Βασιλεία.

Δηλαδή, ἰσχυρίζεται ὅτι λίγο πρὶν τήν ἐμφάνιση του Ἀντιχρίστου, ὁ Χριστός θά ἔλθει στον «ἄερα» και θά ἀρπαγοῦν «οἱ ἀναγεννημένοι», οἱ ζῶντες κατ' ἐκεῖνον τόν καιρόν, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως θά μεταμορφωθοῦν σέ ἀφθάρτους. Ἐπίσης, ὅσοι από τους προαπελθόντες εἶχαν ἀναγεννηθεῖ, θά ἀναστηθοῦν και αὐτοῖ ἀφθαρτοῖ και ὅλοι μαζί θά συναντήσουν τόν Χριστό στό μεσουράνημα και κάπου ἐκεῖ θά παραμείνουν ἐπί ἐπτά χρόνια.

Μόλις γίνει ἡ «άρπαγή» θά ἐμφανισθεῖ ἴσως, ὁ Ἀντίχριστος ὡς παγκόσμιος Κυβερνήτης, κατ' ἄλλες δέ ομάδες (Ἑλληνικές) ὡς Κυβερνήτης του Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Αὐτός, ὅπως λέει ἡ Γραφή, θά εἶναι πολύ κακός, ἀφοῦ θά εἶναι «ὁ ἀνθρώπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος και ὑπεραιρόμενος ἐναντίον εἰς πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα» ἀφοῦ θά ἔλθει «κατ' ἐνέργειαν του Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους» (Β' Θεσσαλονικεῖς, Β' κεφάλαιο).

Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη φάση. Στό τέλος τῆς ἐπταετίας, ἴσως, ὁ Χριστός θά νικήσει τόν Ἀντίχριστο και θά κατεβεῖ στή γῆ μαζί μέ ὅλους «τους ἁγίους», δηλ. ὅσους εἶχαν «άρπαγεῖ», και θά ἐγκαταστήσει τήν ἐπί γῆς χιλιετή βασιλεία Του στην ὁποία οἱ «ἅγιοι» θά συγκυβερνήσουν.

Κατά τους ἐν λόγω νεοπεντηκοστιανούς, αὐτή εἶναι ἡ Δευτέρα ἐπί γῆς παρουσία του Χριστοῦ που εἶναι και ἡ Δευτέρα φάση τῆς ὅλης σκηνοθεσίας.

Τό ἀρθρο τῆς ἐφημερίδος «Τά Νέα» τῆς 15-

7-98 γράφει ότι ο Ντέιβιντ εγκαταστάθηκε σέ ένα μικρό ξενοδοχείο μέ θέα τό Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν, πρίν ἀπό ἑπτά χρόνια.

Αὐτό σημαίνει ότι ἀφοῦ κατά τόν Ντέιβιντ καί κατ' ἄλλους δικούς μας νεοπεντηκοστιανούς, τό 2.000 μ.Χ. θά ἔλθει ὁ Χριστός στή γῆ (ή 2α φάση), θά ἔπρεπε ἤδη τό 1993 νά εἶχε γίνει ἡ πρώτη φάση δηλαδή ἡ «ἀρπαγή», ἡ ὁποία ὅμως δέν ἔγινε!!!

Νομοτελειακά ἀποδεικνύεται ότι δέν ἔγινε ἡ «ἀρπαγή» ἀφοῦ στά χρόνια πού μεσολαβοῦν μεταξύ τοῦ 1993 καί τοῦ 2000 δέν ἐμφανίστηκε ὁ Ἀντίχριστος.

Μέ τίς φάσεις καί τά χρονικά ὅρια πού θέτουν οἱ ὁμόθητοί τοῦ Ντέιβιντ, ἀποκλείουν τήν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στή γῆ! διότι δέν προηγήθηκε ἡ «ἀρπαγή», οὔτε ὁ Ἀντίχριστος.

Υπάρχει καί ἡ τραγική πλευρά στήν ὅλη σκηνοθεσία, ἡ ὁποία θά ἀποδειχθεῖ πού ὀδυνηρή.

Τί θά ἀπογίνει ὁ Ντέιβιντ καί ὅσοι ἄλλοι ἔχουν πούλησει τά ὑπάρχοντά τους μέ τήν προσδοκία τοῦ 2000; Αὐτή εἶναι ἡ οικονομική πλευ-

ρά. Ἡ ψυχολογική θά εἶναι τραγικότερη ὅταν συνειδητοποιήσουν ότι ἔπρεσαν θύματα ἴσως κάποιον νομίσουν ότι τοὺς ἐξηπάτησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Πάντως, τοὺς περιμένει πολύ ὀδυνηρή διαπίστωση στήν πραγματικότητα.

Βεβαίως, ὅλη αὐτή τῆ φιλολογία περί «ἀρπαγῆς» ἐκτός ἀπό ἀντι-Γραφική πρέπει νά τήν χαρακτηρίσωμε καί ὡς ἓνα τρόπο ἐκδιασμοῦ καί ἐκφοβισμοῦ τῶν ἀνύποπτων θυμάτων, πού συχνά ἀγνοοῦν τήν ὑγιή διδασκαλία τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Ἐσωτερικευομένη ἡ «ἀρπαγή», χρησιμεύει ὡς μέσον πίεσης καί ἐκφοβισμοῦ, προβαλλόμενη δέ ὡς ὑπόσχεση ἀπαλλαγῆς ἀπό μεγάλες «θλίψεις», ἔχει στόχο καθαρά προσηλυτιστικό.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας θά πρέπει νά ἐτοιμασθεῖ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς νέας κατάστασης πού θά προκύψει ἀπό τήν μεγάλη ἀπογοήτευση τῶν θυμάτων τῶν αἰρέσεων αὐτῶν ἀπό τό «σύνδρομο τῆς Ἱερουσαλήμ» ὥστε νά μπορέσει νά ἐνεργήσει θεραπευτικά ἐπειδή κατέχει ὅλην τήν Ἀλήθεια καί ἡ Ἀλήθεια, δηλαδή ὁ Χριστός, δέν δημιουργεῖ προβλήματα, ἀλλά δίνει ἀληθινές λύσεις σ' αὐτά.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

*Ἀπό τό βιβλίον τοῦ π. Σωφρονίου Σαχάρωφ «Ὁψόμεθα τόν Θεόν καθὼς ἐστι»,
ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Ἑσσεξ Ἀγγλίας, 1992*

Ἡ προσευχή τῆς βαθείας μετανοίας δύναται νά ὀδηγήσῃ τόν ἄνθρωπον εἰς κατάστασιν κατά τήν ὁποίαν οὗτος λαμβάνει πείραν τῆς ἐλευθερίας ἐν τῷ Πνεύματι τῆς Ἀληθείας: «...καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. ἡ' 32). Ἡ ἀγία αὕτη ἐλευθερία εἶναι δυστυχῶς ἀγνωστος εἰς τήν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. **Τό πρῶτον γνώρισμα τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἡ ἀπροθυμία ἡμῶν νά ἐξουσιάζωμεν οἰουδήποτε. Ἡ ἐπομένη βαθμὶς αὐτῆς εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἡμῶν χειραφέτησις ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν ἄλλων ἐφ' ἡμῶν καί τοῦτο οὐχὶ ἐκ καταφρονήσεως πρὸς τὰς τεταγμένας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχάς καί ἐξουσίας τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς τῶν λαῶν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ Θεοῦ φόβου, ὅστις δέν ἐπιτρέπει νά παραβῶμεν τήν ἐντολήν τῆς πρὸς τόν πλησίον ἀγάπης.**

...Πανταχοῦ νῦν διεξάγεται ἀγὼν διὰ τήν ἐλευθερίαν καί ἀνεξαρτησίαν, ἀλλά μετὰ βίας εὐρίσκεται ἄνθρωπος, εἰς τόν ὁποῖον ἀπεκαλύφθη τό μυστήριον τῆς θεομιμήτου ἐλευθερίας

τῶν τέκνων τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός...

«Τῆ ἐλευθερία οὖν, ἧ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. ε' 1). Εἶναι εὐκόλον νά ἀντιληφθῶμεν ὅτι **τό πάθος τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ** ἔχει ὡς ἄμεσον συνέπειαν τήν ἀπάλειαν τῆς ἡμετέρας ἀνεξαρτησίας, καί ἐπὶ πλέον, πρᾶγμα φοβερόν, τόν χωρισμόν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, τήν στέρησιν τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς τοῦ «κατακτητοῦ» ἐτοιμάζεται πτώσις εἰς τό κενόν τῆς ἀνυπαρξίας.** Ἡ ἐξομοίωσις πρὸς τόν Κύριον τῶν κυριευόντων ἀποκλείει τήν δουλοκτησίαν, ἐν τῇ ὁποία δέν ὑπάρχει αἰώνιος ζωή, οὔτε εἰσέτι καί πρόσκαιρος. Ἡ κυριαρχία ἐπιβάλλεται συνήθως διὰ τῆς βίας καί τῶν φόνων. Εἰς ἐκείνους, οἵτινες δέν ἔδειξαν εὐσπλαγχνίαν, θά ἐφαρμοσθῇ ἐν τῇ ἐσχάτῃ Κρίσει ἡ ἀρχή: «Ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν» καί ἔτι: «Ἡ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος» (Ματθ. ζ' 2, Ἰακ. 6' 13).